

Venované Patrícii Bernovej

Je pol jedenástej v noci. V mestečku Orville Falls dávno všetci spia pokojným spánkom, len v oknách redakcie mestských novín sa ešte svieti. Za písacím stolom sedí mladá žena, ktorá sa volá Josephine, a usilovne pracuje.

Každých pár sekúnd sa jej ústa neovládateľne rozťahnu a doširoka zazíva. Viečka má ako z olova a musí vynaložiť nemálo úsilia, aby sa jej nezavreli, ako po tom zúfalo túžia. Josephine sa bojí zaspáť. Dlhé dni si myslela, že je jediná, kto trpí strachom. Teraz však vie, že to tak nie je.

Mestečko Orville Falls sužuje epidémia. Nie je to mor, ale nočné mory, ktoré trápia jeho obyvateľov tak, že sa ráno čo ráno budia s pocitom hrôzy a celý deň sa ho nevedia striasť. Jeden z redaktorov mestských novín o tom dokonca napísal reportáž. Josephine k tomu článku práve chystá obrázky. Na jednom z nich z tmy zlovestne svietia dve oči. Tie isté chladné a bezcitné oči, ktoré Josephine prenasledujú, kedykoľvek a kdekoľvek čo i len nachvíľu privrie viečka.

Práve sa rozhodla, že tieň, z ktorého vykúkajú, urobí výraznejší, keď vtom známe cinknutie ohlási, že niekto vošiel. Josephine vystrašene vyskočí od stola, takmer prevrhne hrnček s kávou. Je totiž stopercentne presvedčená, že vchodové dvere zamkla, no ani vydesený tlkot jej srdca neprehluší zreteľný zvuk krokov na vŕzgajúcej dlážke.

Josephine hrabne po najostrejšom predmete na pracovnom stole – nožíku na otváranie listov – a vyrazí do prednej miestnosti, aby zistila, čo sa deje. Vzápätí vysvitne, že pred pultom recepcie stojí akýsi zvláštny územčistý chlapík.

„Príjemný dobrý večer prajem, slečna,“ zdvorilo pozdraví neidentifikovateľným prízvukom. „Je mi ľúto, ak som vás vylakal.“

To, čo Josephine vidí v jeho očiach, však ľútosť nie je. Skôr samolúba nafúkanosť. Tenké pery, za ktorými muž skrýva dva rady nepravidelných zubov, sa skrivia v neúprimnom úsmeve.

„Redakcia je už zatvorená,“ oznámi Josephine odmerane. „Budete musieť prísť zajtra.“

„Zaiste,“ ukloní sa muž. No len čo sa otočí k dverám, Josephine zbadá, že v jeho tieni stojí malé dievčatko. Pri pohľade naň si spomenie na svoju neter, ktorá je sotva o pár rokov staršia, a hneď sa zahanbí, že ich tak príkro odbila.

„Pane?“ osloví znovu muža. „Ospravedlňujem sa. Potrebovali ste niečo?“

Muž sa k Josephine otočí s tým istým krivým úškľabkom. „Rád by som dal uverejniť inzerát. Tento týždeň totiž otváram na hlavnej ulici malý obchodík.“

Josephine sa – už kvôli tej malej – milo usmeje. „Nuž, potom ste teda narazili na správnu osobu. Hovoríte totiž nielen s hlavnou karikaturistkou a redaktorkou pravidelných rubriek, ale aj s osobou, ktorá má na starosti celé inzertné oddelenie.“

„Aké šťastie,“ skonštatuje chlapík. „Nikoho lepšieho som teda stretnúť nemohol.“

Vytiahne z vrecka hárok papiera a postrčí ho na opačnú stranu pultu. „Bol by som vám veľmi zaviazaný, ak by môj inzerát mohol vyzeráť presne takto.“

*Kúpte si Sladký spánok!
Dajte nočným morám posledné zbohom!
Iba u nás - v Spite sladko!
Hlavné námestie, Orville Falls*

„Nuž, je to veľmi... zrozumiteľné,“ usmeje sa Josephine a premáha sa, aby jej hlas neprezradil nedostatok nadšenia. „No keby ste chceli, môžeme sa spolu pokúsiť vymyslieť niečo *chytľavejšie*.“

Mužov úsmev sa nečakane roztiahne do čudného úškrnu. „Och, môžem vás ubezpečiť, že je to... *chytľavé* až príliš.“ Chrapľavý smiech, ktorým urobí bodku za touto vetou, ním otriasa dlhšie, než by bolo v rámci spoločenskej konverzácie komukoľvek príjemné. Potom sa muž obráti k dievčatku a jeho smiech razom ustane. Po chvíli rozpačitého ticha sa Josephine ozve.

„A ten váš *Sladký spánok*... naozaj zaberá?“

„Zaiste,“ prikývne muž. „Spokojnosť je stopercentne zaručená.“

„Tak to ho rada vyskúšam,“ Josephinin úsmev prejde do širokého zívnutia. Pravdupovediac, je ochotná vyskúšať čokoľvek, ak by to znamenalo, že sa svojich desivých nočných môt nadobro zbaví.

„Nuž, keďže ste boli taká ochotná a milá...“ začne muž, pričom siahne do vrecka kabáta a vytiahne odtiaľ malú zaфіrovomodrú flaštičku, „... rád vám jeden darujem.“